

Sygn. akt V CSK 202/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa K. D., P. J. i E. Sp. z o.o. w W.
przeciwko K. C.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 5 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa 1304/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz każdego z powodów kwoty po 197,- (sto dziewięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.).

Odnosnie do zagadnień dotyczących art. 23 w zw. z art. 24 k.c. a związanych zarówno z granicami dolegliwości oświadczenia, którego celem jest usunięcie skutków naruszenia dobra osobistego, jak i wątpliwością skarżącego czy w razie pozwania osoby fizycznej, może być nakazane złożenie oświadczenia tej osobie fizycznej jako osobie prowadzącej działalność gospodarczą stwierdzić trzeba, że skarżący we wniosku nie poczynił żadnych wywodów prawnych w tym zakresie ograniczając się do stwierdzenia, że ich rozstrzygnięcie będzie miało znaczenie dla stron postępowania i przyczyni się do rozwoju prawa. Nie wykazał, że są to istotne zagadnienia prawne, a więc zagadnienia prawne cechujące się nowością oraz dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie.

Zagadnienia opisane w punktach c – i wniosku sprowadzają się w istocie do pytania, czy sąd po dopuszczeniu dowodu z dokumentu musi go przeprowadzić poprzez jego odczytanie na rozprawie. Wyjaśnić trzeba, że formułowane zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do

treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, a do takiego rezultatu zmierza wniosek w tym zakresie. Nie stanowi uzasadnienia istotności zagadnień wyartykułowana przez skarżącego obawa, że przeczytanie przez sąd dokumentów poza rozprawą pozbawia strony możliwości upewnienia się, czy sąd ten dokument przeczytał, jakie jego fragmenty opuścił i czy w ogóle zna dowody, które dopuścił. Sąd jest obowiązany do oceny całego materiału dowodowego (art. 233 § 1 k.p.c.) przy rozważeniu sprawy, zaś dokumenty powołane przez skarżącego znajdowały się w aktach sprawy w dacie dopuszczenia dowodu i strony mogły się na nie powoływać w takim zakresie, jaki uważały za istotny zwłaszcza, że nie była to rozprawa poprzedzająca wydanie wyroku. Z tej przyczyny brak podstaw do przyznania słuszności twierdzeniu skarżącego o pozbawieniu go prawa do obrony i wywołanej tym nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji, która z urzędu powinna być wzięta pod uwagę przez Sąd Apelacyjny z urzędu - tym bardziej, że skarżący nie podniósł w skardze kasacyjnej naruszenia przez ten Sąd art. 386 § 2 k.p.c. Do rozstrzygnięcia w postępowaniu kasacyjnym zagadnień prawnych sformułowanych jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania może dojść bowiem jedynie wtedy, gdy wskazane przez skarżącego podstawy skargi kasacyjnej pozwalają na ich ocenę i sformułowanie na nie odpowiedzi. Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu sprawy w postępowaniu kasacyjnym nie może bowiem wyjść poza granice zaskarżenia i podstawy skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 11 pkt 2 i § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).

